Елегія на 1788 рік

Що мруть вельможі — мало шкоди;
Хай мруть — такий закон природи!
Сьогодні гірше лихо в нас:
Рік, цілий рік назавжди згас!

О року! Скільки наробив ти
У цілім світі горя й кривди!
О, скільки втіх забрав ти в нас!
В який куток загнав ти нас!

Король іспанський вмер; мій любий
Старенький Бовті здох, беззубий;
У Пітта з Фоксом знов гризня;
В нас півні два скублись щодня:
Один — горлай, і галабурдник,
І кавалер на цілий курник;
Той — при бундючності своїй —
Зразок усім, хто любить гній.

О ви, міністри! У жалобі
До хрипоти кричіть при гробі
Старого року, бо у нім
Жилося вам безпечно всім!
Ви нагребли немало злота,
Хоч не сушила вас робота.

А вам, дівчатка, він приніс
Немало втрат, розлук і сліз,
Узявши те, чим горда кожна,
Що тільки раз віддати можна.

Глянь на корову, на вола:
І їх печаль оповила.
Сама земля над ним так плаче,
Що в Ембрю вже води нестача.

О рік новий, ти ще дитя!
Прийми ж до серця напуття —
І, крісло татове зайнявши,
Безвусий, будь обачний завше!
Прав без кайданів і тенет;
Як батько, сміливо вперед
Дивись — і те, що розпочато,
Вивершуй чесно і завзято!
А зможеш — краще, як твій тато!